

De pedante Paddestoel.

De paddestoel, hoe pedant hij ook was, kon toch maar niet de gedachte uit zijn hoofd verdrijven, dat de menschen wel heel machtig moesten zijn; en hij verlangde er erg naar, eens wat meer van hen te weten. Zij, die zoo alles durfden, en deden, schenen er toch niet voor zijn plezier te zijn; hij had daar tenminste nog niets van gemerkt...

Wil je me, voor ik dood ga, naar de menschen brengen? vroeg hij 't vlug-voortspartelend beekje, dat donker langs de nu sombere heidekanten morrelde.

— Jawel! als ik je maar los kon maken uit de aarde!

— Wees toch wat stil, mompelde dof het donkere mos. Ga toch slapen...

— Ja! gonsde het pluimgras. Je houdt ons ook wakker.

— En 't beekje dan?

— Dat zijn we gewoon; dat hooren we niet meer.

De maan verdween juist achter het doodsche dennebosch, dat angstig-zwart tegen de lucht afstak; en 't werd nu waarlijk ongezellig-donker vond de paddestoel.

Hij keek even naar de flikkerlichtjes boven, en ging toen ook maar slapen.

Het knorrig sparretje dacht aan het verre bosch waarin het thuis hoorde, en sliep niet. Heel zacht zei het zijn verlangen door den kalmen nacht...

Het beekje bleef luchtig voortijlen, nu en dan iets mompelend dat niemand verstond, dan weer zacht lachend als het een star spiegelde, of heel even tril-bevend, als het een bang-vallend boomblad opnam en wegdroeg.

Den volgenden morgen, voor de zon over het larix-bosch heen keek, was de paddestoel al wakker.

Er hing een dik, wit waas over de aarde, dat overal kleine kraaltjes achterliet, toen de zon het voortjaagde.

Nu werd de paddestoel pas mooi! Hij schitterde of hij in diamanten was gevat. Van zijn glad, geel-rood vlak gleden de drop-pels af, en bleven flonkerend in de rondte hangen. Alleen de witte kraaltjes waarmee hij bezet was, hielden wat schitterdruppels vast. Ook aan den witten sluier, rond zijn fijnen

stengel, hingen juweelen; en zijn vroolijk, rood gezicht glom van vreugde.

Het beekje, heerlijk schitterend in 't eerste licht, wist van weelde niet wat het doen zou. Het kustte de vochtige land-kanten, en zong dartel en lief-lokkend van de vroolijke zom-morgen, en 't heerlijke leven! En alles schit-terde en vonkte van frisch licht op vochtige, brosse boomen en landen.

Toen kwamen over het pad langs het beekje twee menschen: een jonge man en een meisje.

Ze hielden elkaar omarmd; en diep-in blik-ten hun oogen, of ze uit den hemel kwamen, en hun gelaat straalde, of ze allen glans, daar opgevangen, meedroegen langs de aarde.

Waar de twee beekjes bijeen kwamen, bleven ze staan. Zwijgend weidden hun oogen over de schitterend-frissche landen, waar teer-paars de Erica waasde.

— God... hoe mooi is toch het leven... zei zacht de jonge man, alsof hij tegen zich-zelf sprak, In ons dat wondere geluk, en om ons dat alles zoo innig mooi! Die wijde, blijde aarde... voor ons... Het heele heer-lijke leven... voor ons. Alles voor ons...

En de oogen van het meisje, met een diepe straling er in, antwoordden hem.

Toen gingen ze langzaam verder, hun voeten zacht neerzettende, om door geen klank te ontwijden, de plechtige, godsdienstige stilte van den morgen.

— Zijn dat ook dichters? vroeg de pad-destoel, verwonderd dat ze geen kwaad deden.

— Neen, antwoordde 't beekje; maar ze worden wel uitgelachen net als een dichter...

De paddestoel, die wel pedant was uit on-wetendheid, maar niet dom van aanleg, vroeg, nieuwsgierig naar 't antwoord van 't beekje, dat altijd 't zelfde zei, en toch telkens iets anders:

— Waarom zouden ze lachen, beekje?

Het beekje liet van zijn puntige blaadjes een paar stralende tranen in 't water plon-sen, die de beek vlug meedroeg.

— Och... als ik mijn hoofd maar had, zou ik alles beter begrijpen! zei 't droevig. Nu weet ik, dat ik toch niet ver denken kan,